

38 yaşında professor olan millət vəkili

Elman Nəsirov: "Saticının uşaqlara satdığı dondurmalara həsrətlə baxdım"

Ziyalı ailəsində dünyaya göz açıb. Elə bir mühitdə böyüyüb ki, təhsil onun həyatında hər zaman əsas prioritet olub. De-yir ki, uşaq vaxtı həmyaşıdlarından fərqli olaraq dəcəllik etdiyinə görə yox, həddən artıq dərslər oxuduğuna görə danlanmış. Amma iş elə gətirir ki, məktəbi bitirdikdən sonra universitetə qəbul ola bilmir. Amma bu hadisə onu hədəfindən yayındırmır. Söhbət millət vəkili Elman Nəsirovdan gəlir.

Söhbətimizdə ilk olaraq millət vəkili uşaqlıq və gənclik illərinə qiyabi səfər etdik. 1968-ci ildə Cəlilabad rayonunun Təzəkənd kəndində ziyalı ailəsində dünyaya gələn Elman Nəsirov deyir ki, atası orta məktəbdə riyaziyyat müəllimi, anası isə üzümçülük sovxozunda aqronom işləyirmiş: "Bizim ailədə təhsilə, elmə maraq həmişə böyük olub. Ailədə 6 uşaq idik, iki qardaş, dörd bacı. Atam o vaxtkı Neft və Kimya İnstitutunda il yarım oxuduqdan sonra, sənədlərini geri götürərək Tibb Universitetinin müalicə işi fakültəsinə qəbul olub. İki il də orada oxuduqdan sonra ürayincə olmadığını düşünərək, Bakı Dövlət Universitetinin mexanika-riyaziyyat fakültəsinə bitirib. Mən belə mühitdə böyümüşdüm. Hamı kimi mənəm də uşaqlıq illəri yaddaşından heç vaxt silinmir. İndiki dövrdən fərqli olaraq bizim uşaqlığımız küçələrdə keçirdi. Gün ərzində çoxlu oyunlar oynayar, bütün günü əylənərdik. Futbol oynadığıma görə həmişə şalvarımın dizləri gömgöy olurdu. Buna görə anam evdə həmişə məni danlayırdı".

"GÖRDÜYÜ MƏNZƏRƏ ANAMI ÇOX KÖVRƏLDİB"

Millət vəkili uşaq illərindən maraqlı bir xatirəsini də bizimlə bölüşdü: "İndi addımbaşı böyük marketlər var, şükür ki, uşaqlar hər istədiyini ala bilər. Amma bizim vaxtımızda hər şey belə elçatan deyildi. Kəndimizdə ZİL maşınında dondurma satırdılar. Biz o maşının signalını eşidən kimi arxasınca qaçırdıq. Bir dəfə maşın gələndə evə qaçıb anamdan pul istədim ki, özümə dondurma alacam. Anam da xəmir hazırlayırdı. Dedi ki, hər gün dondurma pulu istəyirsən, daha yordun bizi, boğazın da ağrıyır. Beləcə öz işinə davam etdi. Mən də çox təkid etmədən, maşının yanına qayıdıb, satıcının uşaqlara satdığı dondurmalara həsrətlə baxdım. Anam birdən əllərini yuyub maşının yanında məni gördü. Sən demə, gördüyü mənzərə onu çox kövrəldi. Buna görə mənə bir yox, iki dondurma aldı. Hətta o, illər sonra da bu hadisəni xatırlayıb kövrəlir".

E.Nəsirov deyir ki, sakit təbiətli, oxumağa meyilli uşaq olduğu üçün evdə çox danlanmayıb: "Bəzən saatlarla tənlik həll edirdim, bacım deyirdi ki, çıx bir az hava al, biz də ev-eşiyi təmizləyək. Amma nəticə əldə etməyəndək yerimdən durmurdu. Ən çox buna görə danlanırdım. Orta məktəbə də elə Təzəkənddə getmişəm. Birinci sinifdən on birinci sinfə kimi əlaçı şagird idim, həmişə də ön sırada əyləşirdim. Şərəf lövhəsində hər zaman şəklim olduğuna görə, bu mənə verdiş halını almışdı. Biz xüsusi ixtisas bölgüsü etmədən oxuyurdun. O vaxt repetitor anlayışı yox idi. Hər kəs imtahana özü evdə hazırlayırdı. Mən, bibimoğlu və dayım qızı BDU-nun tarix fakültəsinə birgə hazırlayırdıq. İmtahandan əvvəl biz bir-birimizlə xeyli sorğu-sual edirdik. Məktəbdə öyrəndiklərimiz və fərdi çalışqanlığımız hesabına ali məktəbə qəbul olurduq".

YÜKSƏK BAL TOPLASAM DA, UNİVERSİTETƏ QƏBUL OLMADIM

Orta məktəbi bitirən millət vəkili qəbul imtahanında yüksək bal toplamasına baxmayaraq, həmin il universitetə qəbul ola bilmir: "Hüquq və tarix fakültəsi arasında qərarlı qalmışdım. İş elə gətirdi ki, Əfqanıstanda xidmət edən gənclər kursundan kənar qəbul edildi. Həmçinin, iş stajı olanlar da asanlıqla universitetə qəbul olurdular. Bizim kimi abituriyentlərin universitetə qəbul olması çox çətin idi. Mən çox yüksək bal toplasam da, qəbul olmadım və hərbi xidmətə yollandım".

Həmsöhbətim hərbi xidmət illərini Moskvada keçirib: "Tikinti batalyonuna düşmüşdüm. Onu da deyim ki, yüksək bal toplayıb universitetə qəbul olmamağım əsgərlikdə karıma gəldi. Orada siyasi məşğələlər keçirilirdi və mən əksər sualları cavablamağa bildim. Buna görə yoldaşlarımdan seçildim. Nəticədə məni Moskvanın bütün tikinti batalyonlarının tabeliyində idarəyə yolladılar. Orada bir il işlədim. Sonrakı bir il isə Moskva yaxınlığında yerləşən bir zavodda dispetçer vəzifəsində işlədim. Orada olduğum müddətdə vaxt tapdıqca imtahanlara hazırlanırdım. O zaman hərbi hissə rəhbərliyi mənə Moskva Dövlət Universitetində göndərişlə oxuya biləcəyimi dedi. Soruşdum ki, Bakıda qəbul ola bilməsəm Moskvada oxuya bilərəm? Dedilər ki, nə vaxt istəsən, sənə şərait yarada bilərik".

YATAQXANA MÜHİTİNDƏ CİDDİ ELMƏ MƏŞĞUL OLA BİLMƏZDİM

Hərbi xidmətdən qayıtdıqdan sonra BDU-nun tarix fakültəsinə qəbul olan müsahibim deyir ki, əslində, onun uşaqlıq arzusu diplomat olmaq idi. Ancaq seçdiyi ixtisas bu gün onun bütün arzularını reallaşdırıb: "Dayılarım Bakıda yaşadığına görə bu şəhərin mühiti mənim üçün yad deyildi. Hər dəfə gələndə onlarda qalıb imtahanlara hazırlanırdım. Yadıma gəlir ki, Zabitlər bağında bir küncə çəkilib oxuyurdum. 1989-cu ildə tarix fakültəsinə daxil oldum. Düzü, universitetə daxil olduğundan sonra yataqxanada qala bilirdim, lakin orada çox səssizliyə görə rahat mütaliə edə bilmirdim. Atam mənə Montində kirayə ev tutdu. Tələbə yoldaşları çox vaxt bizə gəlirdi ki, dərslərimizi oxuyaq. Çünki evdə sakit mühit var idi. Bu evin sonradan mənim təhsildə uğur qazanmağıma çox köməyi dəydi. Yəqin ki, yataqxana mühitində ciddi elmlə məşğul ola bilməzdim".

Elman müəllim deyir ki, ali məktəbi də əla qiymətlərlə başa vurub: "Bizim dekanımız Yaqub Mahmudlu idi. Yaqub müəllimin o dövrlərdə böyük nüfuzu var idi. O, ən çətin dövrlərdə belə öz tələbələrini ciddi şəkildə müdafiə edirdi. Həmin dövrdə BDU-dan tələbələr xaricə oxumağa göndərilirdi. Mənim də Lomonosov adına Moskva Dövlət Universitetinə getmək şansım yaranmışdı. Ancaq o dövrdə baş verən siyasi təlatümlər, Qarabağ hadisələri buna imkan vermədi. Yəni iki dəfə Moskvada təhsil almaq imkanım olsa da, bu, baş tutmadı. Amma buna görə peşman deyiləm. Universiteti əla qiymətlərlə oxudum, beş il ərzində cəmi bir dördüm oldu. Bir dəfə elə oldu ki, mənə imtahanı dekan götürdü. Onun bütün kitablarını oxuyub konspekt hazırlamışdım. Həmçinin, özlüyümdə ona verəsi xeyli suallarım var idi. Belə bir fürsət axtarırdım ki, onun özünə bu sualları ünvanlayım. İmtahan

Şəbnəm Mehdizadə

bitdikdən sonra dedim ki, Yaqub müəllim, mənə sizə suallarım var. Bu yanaşmam çox xoşuna gəlmişdi və bütün suallarımı səbirlə cavabladı. Tələbələr tez-tez qapını açıb görürdülər ki, imtahanda mən yox, Yaqub müəllim özü danışırdı. İmtahan bitəndən sonra tələbə yoldaşlarımdan mənə soruşdular ki, biz başa düşmədik imtahanı sən verirdin, yoxsa dekan?"

"YAQUB MÜƏLLİMƏ HƏR ZAMAN MİNNƏTDAR OLMUŞAM"

Elə bu hadisə həyatında dönüş nöqtəsi olur: "Bu imtahan sonra dekanımız məni hər zaman diqqətdə saxlayırdı. Universiteti bitirdikdə fakültənin böyük elmi şurasında dedi ki, bu tələbə mənə dərslər keçməyə imkan vermir, onun sualları mənə yorur. Beləliklə, mən BDU-da saxlanıldım. 1995-ci ildən başlayaraq, Amerika və Avropa ölkələrinin müasir tarixi kafedrasında baş laborant kimi işə başladım. İşlədiyim müddətdə müdafiəmi etdim, kitablarımı çap etdim. Bu hadisə elmə təhsil və sonrakı karyeramda müstəsna rol oynadı. Buna görə Yaqub müəllimə hər zaman minnətdar olmuşam".

Həmsöhbətim deyir ki, indiki dövrün gəncləri çox şanslıdır. Çünki texnologiyanın inkişafı onlar üçün geniş imkanlar yaradır: "1997-ci ildə Təhsil Nazirliyi, BDU və Azərbaycan Beynəlxalq Əməliyyat Şirkəti ilə "Azərbaycan neftinin dünəni, bu gün və sabahı" adlı olimpiada keçirilirdi. O dövrlərdə hər evdə kompüter yox idi. Mən Kibernetika İnstitutuna gedib 50 səhifəlik tədqiqat işimi orada işləyən bir xanıma verdim ki, onu yığsın. Bir gün əvvəl xanıma yaxınlaşdım ki, yazımı təhvil alım. Gördüm qanı çox qaradı. Sən demə, bütün yazılarım silinibmiş. Bu materialı yazmaq isə ən yaxşı halda 4-5 gün vaxt aparır və sabah da sənədlərin təqdim etməyin sonu günü idi. Artıq hamı öz sənədlərini təhvil vermişdi. Bilmədim nə edim, çarəsizlikdən gəlib komissiyaya əhvalatı olduğu kimi danışdım. Onlar məni başa düşdülər və vaxtı əlavə bir gün də uzatdılar. Nəticədə 6 aydan sonra açıqlandı və mən birinci yerə layiq görülmüşdüm. Mənə 500 dollar mükafat verdilər. Bu, o dövr üçün çox böyük pul idi. Sonralar bu tədqiqat işim əsasında kitabım dərc olundu".

Müsahibim ilk gəliri haqda da söz açdı: "Atamgil mənim üçün kirayə qaldığım evə pul ödəyirdilər. İlk dəfə maaş aldığım gün evdəkilərə dedim ki, daha mənə ev pulu göndərməyin, özüm ödəyəcəyəm. Həmin gündən ev pulumu özüm verməyə başladım".

KİTAB ƏN YAXŞI TƏRBIYƏ ÜSULUDUR

Millət vəkili deyir ki, böyük şairlərin təsvir etdiyi sevgi anlayışı ona yad olub: "Əsərlərdə, şeirlərdə təsvir edilən böyük sevgi yaşadığımı desəm, yalan olar. Pərvanələr, şam işığı, yuxusuz gecələr kimi epitetlər mənə yad idi. Mən Əli Kərimin "İki sevgi" şeirini çox sevirdim. Bu şeiri deyəndə hər kəs elə bilirdi ki, eşqdən dəli-divanə olmuşam. Əslində şeirin özünü çox sevirdim. Təhsil məsələləri vaxtımı çox aldı, artıq 38 yaşımda professor adı almışdım. İnsan eyni vaxtda həm sevgidə, həm karyerada uğur qazana bilmir. Buna görə də bir qədər gec ailə qurdum. Üç övladım - iki qızım, bir oğlum var. Kiçik qızım göz həkimi olmaq istəyir. Böyük qızım isə ADA-da oxumağı arzulayır. Onların təhsili, tərbiyəsində xüsusi istiqamət seçməmişəm. Çünki mənə, kitab ən yaxşı tərbiyə üsuludur. İstəyirəm ki, öz istedikləri sahədə uğur qazansınlar".

Sonda Elman müəllimdən gənclərə tövsiyəsinə də soruşduq: "Təmsil etdiyim partiyada çoxsaylı gənclər də var. Bu, mənə çox sevindirir. Bu gün erməniperəst qüvvələr Azərbaycanda siyasi sabitliyi pozmağa çalışır. Bunun üçün də gənclərdən istifadə etməyə çalışırlar. Düzdür, bizim gənclər çox savadlı, vətənpərvərdir. Onların özünü təsdiq etməsi üçün bütün imkanlar səfərbər edilib. Üzüm gənclərə tutub deyirəm ki, bizim gələcəyimiz sizdən asılıdır. İnqilablardan çıxan gənclik heç nə qazanmır. Ona görə də gənclər ayıq-sayıq olmalı, dövlətimizi, siyasi sabitliyimizi göz-bəbəkləri kimi qorumalıdır".